

Oma vertelt – Woelie in het Herfstbos

Voorwoord

Er was eens... geen sprookje, maar een écht bos.

Een bos dat fluistert, zucht, kraakt en leeft — vol dieren die veel beter opletten dan wij mensen denken.

Eén van hen is Woelie, een rosse woelmuis met een groot hart en nog grotere oren.

Woelie ziet alles wat er in het bos gebeurt:

Hoe mensen soms vergeten zacht te lopen,

Hoe bladeren niet alleen rommel zijn,

En hoe delen eigenlijk veel leuker is dan pakken.

De verhalen in dit boek zijn niet zomaar verzonnen.

Ze zijn geboren uit wandelingen — natte schoenen, modderige paden,

En gesprekken met bomen, paddenstoelen en
misschien ook een eekhoorn of twee.

Elke bladzijde wil iets laten voelen:

Dat de natuur humor heeft, wijsheid bewaart,

En soms gewoon even wil dat we stil zijn en
luisteren.

Dus kruip lekker op de bank, net als Janneke en
Lucas bij oma,

En laat je meevoeren naar het bos waar Woelie
woont.

Een plek waar zelfs een muis iets kan veranderen

—

Met een beetje lef, een beetje humor,

En een hart dat luistert.

Ger van Ewijk

Hoofdstuk 1 – Woelie die wakker werd van voetstappen

De wind floot zacht langs het huis en blies een paar dorre bladeren tegen het raam.

Binnen brandde de open haard met een warme oranje gloed.

Het rook naar hout, kaneel en herfst – die kruidige geur van vochtige aarde, vallende bladeren en nat mos.

Oma zat in haar grote stoel met haar plaid over de knieën.

Janneke en Lucas zaten op het kleed bij het vuur, ieder met een dampende beker chocolademelk.

Buiten huppelde de wind door de tuin en joeg de bladeren als bruine vlindertjes over het pad.

“Herfst,” zei oma dromerig, “is de tijd dat het bos zijn verhalen loslaat.

De bladeren vallen, de wind zingt, en de paddenstoelen komen tevoorschijn alsof ze iets willen vertellen.”

Ze glimlachte geheimzinnig en tikte met haar

vinger op de rand van haar bril.

“Vandaag vertel ik jullie over een muisje dat het bos een beetje beter kende dan de meeste mensen.”

Lucas keek nieuwsgierig op. “Een pratende muis?”
Oma knipoogde. “Sommige muizen praten, jongen, maar alleen met wie echt luistert.”

“Net als jij!” giechelde Janneke.

Oma lachte zacht. “Hij heette Woelie — een rosse woelmuis, klein en zacht, met een roodbruine vacht als een herfstblad.

Iedereen in het bos kende hem, omdat hij altijd vrolijk door het mos woelde.

Als hij lachte, trilde zijn snor. En als hij rende, leek het alsof de bladeren hem achternadansten.”

De mist hing laag tussen de bomen.

Onder een omgevallen stam, in een holletje vol bladeren, lag Woelie diep te slapen.

Zijn neusje trilde in zijn droom – hij rook iets lekkers. Kastanje!

Maar toen... stamp, stamp, stamp!

De aarde daverde. Een blad viel van het plafond

van zijn holletje, recht op zijn kop.

“Wie loopt daar zo vroeg al te stampen?”

mopperde hij slaperig.

Hij stak zijn kopje naar buiten, en meteen rook hij het: mensengeur.

Over het pad kwamen mensen aan.

Ze praatten, lachten, en traptten dwars door het natte blad alsof het een wedstrijd was.

“Wat ruikt het hier ineens naar natte sokken en shampoo?” mompelde Woelie.

Hij kneep zijn oogjes dicht tegen het zonlicht.

Toen zag hij het.

Een jongetje sprong van blad naar blad en – PLOF!
– met volle kracht op een rode vliegenzwam.

De hoed spatte open en witte stipjes dwarrelden als sneeuw door de lucht.

“Oh nee!” piepte Woelie. “Dat was Zwammetje Rood! Die stond hier al sinds het begin van de herfst!”

Een oude eik bromde traag: “Zachte voeten zijn

zeldzaam geworden, kleine Woelie.”

“Zachte voeten?” vroeg Woelie verbaasd. “Zijn dat dieren met pantoffels aan?”

“Dat zijn mensen die nog weten dat het bos leeft,” gromde de eik. “En die er niet doorheen denderen alsof het een supermarkt is.”

Woelie knikte ernstig. “En die rare stokken die ze bij zich hebben — zijn dat wandelstokken of wapenstokken?”

“Dat zijn wandelstokken,” zuchtte de eik. “Maar sommige mensen gebruiken ze alsof ze de weg moeten bewerken in plaats van bewandelen.”

Woelie liep verder over het mos. Zijn pootjes maakten geen geluid.

Hij hield van stilte, want daarin hoorde hij alles: het tikken van een specht, het zuchten van het water, het zachte knars-knars van een slak die ontbijt.

Plots hoorde hij een stemmetje.

Een meisje hurkte neer bij een eekhoorntje dat haastig een noot begroef.

“Doe maar gauw, hoor,” fluisterde ze, “voor de

winter komt.”

Het eekhoortje keek even op, snuffelde, en sprong toen verder.

Woelie keek ontroerd.

“Zie je wel,” fluisterde hij tegen de eik, “er zijn nog mensen die luisteren.

En ze praten zelfs vriendelijk terug.”

“Gelukkig,” bromde de eik. “Dan is er hoop voor jullie allemaal.”

De zon brak door en streek over Woelie’s vacht. Hij keek naar de kapotgetrapte paddenstoel en zuchtte.

“Misschien moet ik iets doen. Het bos heeft een stem nodig.

Eentje met snorharen, kleine pootjes en een groot hart.”

“Dat klinkt als een baan met verantwoordelijkheid,” zei de eik.

Woelie glimlachte. “Dan hoop ik dat er geen sollicitatiegesprek bij is.”

De eik lachte zacht. “Als je maar goed luistert, komt het vanzelf goed, kleine vriend.”

Oma legde een blok hout op het vuur.

“En zo,” zei ze zacht, “begon het avontuur van Woelie, het muisje dat het bos weer leerde fluisteren.”

Lucas keek peinzend in het vuur. “Oma, denk je dat muizen echt praten?”

“Alleen als we niet te hard praten zelf,” glimlachte oma.

Janneke drukte haar neus tegen het raam. Buiten dwarrelden bladeren langs het glas.

“Alsof het bos hallo zegt,” fluisterde ze.

Oma knikte. “Wie goed luistert, hoort de herfst praten.

En soms, heel soms, hoor je hem giechelen.”

Moraal van het verhaal: Wie stil loopt, hoort het bos niet alleen fluisteren — maar ook lachen.

Hoofdstuk 2 – De Poepzakjesboom

De regen tikte zacht tegen het raam.

Binnen bij het vuur zaten oma, Janneke en Lucas weer knus bij elkaar.

De geur van kaneel en hout vulde de kamer.

Oma keek naar de vlammen en glimlachte.

“Na die dag met de voetstappen,” zei ze,

“kwam er een nieuwe ochtend in het bos.

Een frisse herfstdag met de geur van modder, mos en kastanjes.

En die dag ontdekte Woelie iets... héél raars.”

Lucas trok zijn wenkbrauwen op. “Iets gevaarlijks?”

“Niet gevaarlijk,” zei oma. “Maar wel... bijzonder vreemd.”

Janneke giechelde. “Vreemd in de zin van: ‘mensen zijn raar’?”

Oma knipoogde. “Zoiets.”

Woelie trippelde vrolijk door het bos.

De regen had het mos friskgroen gemaakt en de

paddenstoelen glansden in het natte licht.
Hij snoof de geur van vochtige aarde op en
neuriede een muizenliedje over modder en
avontuur.

Tot hij plotseling stilstond.
Zijn snorharen trilden. “Wat hangt daar nou in die
boom?”

Aan de takken van een oude eik bungelden zakjes
— blauw, roze, zwart en zelfs eentje met een
glitterrand.
Ze wiebelden in de wind als vreemde vruchten,
sommige druppelden regenwater.

“Wat een rare herfstversiering,” piepte Woelie.
Hij klom op een tak en snuffelde.
Zijn snor trok zich meteen samen.
“Wah! Die ruiken niet naar herfst... die ruiken naar
ramp!”

De eik bromde met zware stem:
“Voorzichtig, kleine vriend. Dat zijn geen vruchten.
Dat zijn hondenpoepzakjes.”